

EEN PRAATJE OVER KINDER-FOTO's.

Toen wij onzen eersten fotowedstrijd uitschreven, wisten wij zeer wel, dat het onderwerp vele liefhebbers-fotografen zou kunnen aantrekken, maar ook dat het niet van de gemakkelijkste was, althans zoo schijnt.

Beroepsfotografen plegen te zeggen, dat kinder-opnamen zoo lastig zijn. Kinderen heeten onrustig en de ouderen die hen vergezellen in den regel zoo bemoeiziek, dat men kans loopt om platen te verknoeien voor men een behoorlijk negatief krijgt. In het buitenland komt het dan ook wel voor, dat de fotograaf voor kinderportretten een hooger prijs vraagt.

Hoe zonderling het nu ook moge schijnen, toch is het een vaak voorkomend feit, dat amateurs slagen daar waar de beroepsmensen falen. Amateurs hebben de eigenaardigheid, in elken vorm van liefhebberij, om het moeilijkste het eerst te beginnen. En zij zien niet in, dat het moeilijker is om kinderen te kiekeken dan bijvoorbeeld een landschap. Inderdaad behoeft dat dan ook niet het geval te wezen. Men vergeet niet, dat de fotograaf de kinderen op het atelier krijgt in de voor hen meest ongunstige omstandigheden; zij zijn voor de gelegenheid extra-netjes gekleed en gekapt, hebben dozijnen vermaningen gekregen om vooral lief te wezen en netjes te blijven zitten. Het poseeren is een plechtigheid, een gebeurtenis in het leven van het kind. Het mag zijn handjes niet vuil maken, al een uur van te voren; het moet oppassen dat zijn haar niet in de war geraakt, het heeft een onbehaaglijk gevoel en als het goed en wel voor de lens zit, dan is het zó zenuwachtig, dat het zijn gewoon gezicht niet kan zetten. Bovendien heeft mama dan nog allerlei wenschen betreffende de pose; zij

wil dat haar jongetje precies zoo wordt genomen als het kind van haar buurvrouw. Zij maakt den fotograaf van streek, die zijn best moet doen om beleefd te blijven, terwijl hij liever eens zou uitvaren! En er zijn honderd kansen tegen één, dat het portret stijf, onnatuurlijk zal wezen en volstrekt niet weergevend de karakteristiek van het te fotografeeren kind.

De beroepsfotograaf weet dat; hij weet heel goed dat „mama” het best zou doen om thuis te blijven, althans haar niet gewaardeerde raadgevingen thuis te laten; dat het veel beter was om den knaap te nemen zóó van de straat, of uit den tuin, of uit de kinderkamer, in zijn daagsche kleeren, met zijn haar in de war, maar hij werkt op bestelling en als hij het niet doet, doet een ander het.

De amateur-fotograaf heeft bij het maken van kinderfoto's dus veel op den beroepsman voor. Hij kiekt het kind soms ongemerkt, in elk geval zonder dat het de belemmerende voorbereiding heeft doorgemaakt. Mama weet, dat de heele zaak een aardigheid is, die zelfs niet de gulden kost waarvoor men tegenwoordig een half dozijn foto's koopen kan (ja zelfs voor een kwartje, met één „druk op den knop”). Zij laat den liefhebber zijn gang gaan. En niet zelden koopt zij zelf een kiektoestel en krijgt dan al gauw de grootst mogelijke minachting voor keurige kleeren en onberispelijk zittend haar. De jongen ziet er, in zijn hansop immers zoo veel leuker uit dan in zijn Zondagsche pak!

Neen, onze eerste wedstrijd is volstrekt niet lastig, als men zich maar één ding voor oogen stelt, nl. dat kinderen kinderen zijn. Het is heel moeilijk om een kind te laten stil zitten op een atelier, maar als een jongen of een meisje

met hartstocht zit te lezen in een „mooi” boek, dan zitten zij vanzelf zoo ongedwongen, zoo natuurlijk, zoo stil als een muis. Gij kunt een jongen kiekeken als hij in een appel bijt, maar niet als hij op een ulevel zit te knabbelen. Want dat duurt te lang. Voor alles is snelheid noodig bij de opname, maar met een goed toestel, bij goed licht, in voorjaar en zomer, niet te vroeg in den ochtend en niet te laat in den avond, is voor een buiten-opname, in den tuin, aan het strand, op de straat, in het plantsoen, een kwart seconde al voldoende. En zóó lang zit zelfs een zuigeling wel stil. Neem de kiek liefst onbemerkt, maar laat het kind in elk geval met iets bezig zijn. Vertel het niet — want dat is een fundamenteele fout — dat ge zijn portret gaat maken, dat het naar het toestel moet kijken tot het misschien tranen in de oogen krijgt van het star zien. Een kind speelt altijd graag een beetje komedie en het komt er dus maar op aan, dat gij een houding uitdrukt, die het kind zelf plezierig vind. Het kind weet zelf heel goed, dat de houding die het bijv. bij een of ander spelletje heeft de meest natuurlijke is. Weet het kind dus, dat het gekiekt zal worden, dan vindt het ook het aangenaamst om te poseeren, terwijl het iets doet. Dan poseert het gemakkelijk en natuurlijk, want dan vergeet het zichzelf. Zij zijn op hun gemak en dan zijn ze ook bevallig en geneigd elken wenk aan te nemen. Wilt ge dat een kind een verschrikte gezicht zet, het zal er zijn best voor doen.

Zoo zijn er dan, dat geven wij toe, enkele regelen in acht te nemen om een goed, een aardig, een natuurlijk kinderportret te maken. Doch als men de ouderwetsche methode maar op zij zet — zooals vele beroepsfotografen dan ook gelukkig reeds lang gedaan hebben, — dan kan men er bijna zeker van zijn een goed resultaat te bereiken.

DE PRINSES VAN SAVOIE